

[Støtter]

de bistand, især koncentreret på Cuba og Vietnam, er helt nede på 0,26 mia dollars eller 0,03 pct. af bruttonationalproduktet. De 9 EF-lande yder med andre ord mere end 10 gange så meget af deres samlede bruttonationalprodukt, som USSR gør.

Endelig vil jeg fremhæve, at Lomékonventionen er et enestående eksempel på multilateralt samarbejde mellem industrialiserede lande og udviklingslande. Hjælpen ydes til 58 lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Disse lande er valgt af historiske og økonomiske grunde, men også fordi de er nogle af de fattigste lande i verden. Der findes andre lande, Indien, Bangladesh og mange andre, som har behov for bistand, men De europæiske Fællesskabers ressourcer er ikke tilstrækkelige til at hjælpe alle fattige lande.

Den konservative gruppe håber, at andre lande vil anvende Lomémodellen som eksempel til efterfølgelse. Vi kan love en hurtig og en positiv behandling.

Glensgård (FP):

Det vil sikkert ikke overraske regeringen, at fremskridtspartiet ikke kan støtte beslutningsforslag nr. B 36. Det kan vi ikke ud fra den betragtning, at vi mener, det er en forkert måde at drive u-landshjælp på. Vi mener, at den u-landshjælp, der skal gives, skal gives på en helt, helt anden måde, nemlig ved, at vi betaler for de varer, som u-landene producerer. Ja men, vil man så sige, det er jo netop en del af den aftale, som skal ratificeres ved forslag nr. B 36. Dertil vil vi sige, at det er det ikke, for det er en samling af aftaler, der er lagt på bordet foran os i Lomékonventionen, og en samling, som vi ikke finder er til gavn for u-landene.

Så vil man selvfølgelig sige: ja men det vil altid være til gavn for u-landene at få midler til rådighed, og det er jo store midler, vi taler om. Der er det vores opfattelse, at de store midler, som stilles til rådighed ved hjælp af Lomékonventionen, rent faktisk er styret alt, alt for meget af de glade givere, i dette tilfælde EF-landene. Så vil forsvaret være: ja men netop den nye Lomékonvention går jo ud på, at u-landene skal have større indflydelse på de midler, som gives. Så vil vi igen sige, at hvis vi går ind på den tankegang, så vil vi kunne bruge det som et forsvar for dansk u-landshjælp.

Nu var finansudvalget jo for et år siden på en besigtigelsesrejse til Afrika, og det er ganske klart, at det indtryk, som finansudvalget fik på sin Afrikatur, var, at de penge, der gives fra dansk side, først og fremmest er til gavn for den rige del af u-landenes befolkning. Det tror jeg at man mand og mand imellem i finansudvalget var enig om. Det, vi skal, er naturligvis, at vi skal hjælpe u-landene til at industrialisere så hurtigt og i den takt, det er muligt for dem selv. Vi skal ikke presse noget ned over dem, hverken fra dansk eller fra EFs side.

Vi kan altså ikke tiltræde forslag nr. B 36, som det ligger, men under udvalgsarbejdet har vi nogle spørgsmål, som nærmest må betragtes som værende af mere teknisk karakter. Bl. a. vil vi gerne se lidt på udviklingen i den tinaftale, som er en del af den første Lomékonvention. Da det som sagt er mere teknisk præget, mener vi, at vi skal se på det under udvalgsarbejdet, men ved denne første behandling kan vi meddele regeringen, at vi ikke kan støtte forslag nr. B 36.

Hanne Engberg (SF):

Ved behandlingen af forslag til folketingsbeslutning vedrørende den første Lomékonvention i juni 1975 prøvede SFs folketingsgruppe at vurdere fordele og ulemper ved denne EFs første aftale med en række u-lande, de såkaldte AVS-lande. Afvejningen af fordele og ulemper betød, at SF dengang delte sig i to grupper, således at de fleste undlod at stemme for forslaget, medens et mindretal stemte for.

I dag, 4½ år efter, skal vi førstebehandle Danmarks stillingtagen til den anden Lomékonvention, som skal erstatte den første, der udløber til marts. I dag har vi mulighed for at se, om Lomékonventionen blev det gennembrud mod en ny økonomisk verdensorden, man dengang håbede på skulle gøre i- og u-lande mere lige, og vi har mulighed for at gennemføre de ændringer, der er indføjjet i den anden Lomékonvention.

Med den første Loméaftale var der tale om en klar forbedring i forhold til de forudgående, mindre omfattende EF-aftaler med især tidligere franske kolonier. Der var endvidere tale om en vis balance mellem på den ene side de fattige landes interesse i udviklingsbistand, i mere stabile råvareindtægter